

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Płocku, w sprawach połączonych z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwot: 2 616,20 złotych i 3 797,40 złotych,

I. w sprawie o zapłatę kwoty 2 616,20 złotych

- 1) umarzył postępowanie co do kwoty należności głównej w wysokości 1 408,90 złotych;
- 2) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 395,50 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:
 - 1 408,90 złotych od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia 4 grudnia 2015 roku,
 - 1 207,30 złotych od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
- 3) w pozostałym zakresie powództwo oddalił;
- 4) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 759,21 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 5) nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 89,36 złotych tytułem zaliczki niewykorzystanej na wynagrodzenie biegłego;

I. w sprawie o zapłatę kwoty 3 797,40 złotych

- 1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 58,20 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddalił;
- 3) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 999,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 89,36 złotych tytułem zaliczki niewykorzystanej na wynagrodzenie biegłego, sygn. akt V GC 1828/15 (wyrok 162 – 163, tom II; uzasadnienie k. 170 – 180, tom II).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w części, tj. w części I pkt 3) i 4) (w sprawie o zapłatę 2616,20 zł) oraz w części II pkt 2) i 3) (w sprawie o zapłatę kwoty 3797,40 zł).

Zaskarżonemu orzeczeniu Skarżąca zarzuciła naruszenie:

I. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z opinii biegłego sądowego mgr inż. Piotra Jarosińskiego poprzez oparcie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie na tejsze opinii, która nie jest miarodajna dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem

1. biegły uwzględnił w tejsze jedynie ceny najmu pojazdu stosowane przez wypożyczalnie samochodowe, podczas gdy w przedmiotowej sprawie samochód uszkodzonym był wypożyczony przez warsztat świadczący jednocześnie usługę naprawy pokolizyjnej;

2. nadto biegły – mimo wyraźnego wniosku dowodowego powódki zawartego w pkt 10 ust. 15 – nie zankietował podmiotów działających na lokalnym rynku wskazanych przez powódkę w pkt 10 ust. 13 pozwu;

3. biegły dokonał uśrednienia stawek podczas gdy dobową stawką najmu w wysokości 245,00 złotych netto zastosowaną przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wynajmującą pojazd zastępczy klasy D oraz stawką w wysokości 160,00 zł netto zastosowaną przez (...) w P. wynajmujące pojazd zastępczy klasy C poszkodowanemu jest stawką rynkową, występującą na rynku lokalnym, stosowaną przez innych usługodawców działających na tymże rynku, a tym samym winna być ona uwzględniona przy obliczaniu należnego odszkodowania ubezpieczeniowego w niniejszej sprawie;

4. co do uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, biegły wskazał, iż niezbędny czas najmu pojazdu zastępczego wynosić powinien 3 dni na skutek dokonania nieprawidłowej oceny sposobu postępowania warsztatu naprawczego w związku z koniecznością przeprowadzenia przez pozwane (...) dodatkowych oględzin uszkodzonego pojazdu poszkodowanego marki B., wobec czego biegły stwierdził, iż wystarczające do naprawy były 3 dni, tj.: 2 dni faktycznej naprawy i 1 dzień na czynności zdawczo-odbiorcze, auto bowiem było jezdne, a jego uszkodzenia drobne i wszelkie formalności związane z akceptacją zakresu naprawy można było załatwić w czasie korzystania z niego, podczas gdy, wbrew opinii biegłego i stanowisku Sądu I instancji, fundamentalną zasadą refundacji kosztów naprawy oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego powstałych w związku ze szkodą, jest bezwzględne wstrzymanie czynności naprawczych przez warsztat w sytuacji zidentyfikowania nie wykrytych wcześniej uszkodzeń do czasu ich uwzględnienia przez ubezpieczyciela i ostatecznego zaakceptowania zakresu i kosztów naprawy pojazdu, nadto konieczne jest, aby czynności likwidacyjne i naprawcze stanowiły jeden ciąg zdarzeń, nie przerywany kolejnym oddawaniem i zabieraniem pojazdu do/z naprawy, nadto umowa najmu została zawarta dopiero po rozbrojeniu pojazdu, które pozwoliło na ujawnienie dodatkowych uszkodzeń;

- art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 248 k.p.c. w związku z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powódki sformułowanego w pkt 10 ust. 13 pozwu w przedmiocie zobowiązania wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług najmu tożsamego pojazdu, względnie o zankietowanie tychże podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego w niniejszej sprawie opinię – celem zbadania stawek rynkowych i ustalenia, czy zastosowana w niniejszej sprawie dobową stawką najmu mieści się w tymże przedziale;

- błędne ustalenie wysokości kosztów procesu w cz. I pkt 4) – mianowicie koszty te winny opiewać na kwotę 197,02 złotych i podlegać zasądzeniu od pozwanego na rzecz powódki zgodnie ze stosunkowym rozdzieleniem kosztów procesu adekwatnie do wygranej powódki w 68,97 %, a nie – jak ustalił Sąd I instancji – na kwotę 759,21 złotych – zasądzoną błędnie od powódki na rzecz pozwanego (wyżej wskazany procent wygranej stanowi sumę kwot należności głównej; tj.: kwoty 1.408,90 złotych, co do której Sąd w pkt I 1) wyroku umorzył postępowanie w związku z cofnięciem pozwu na skutek zapłaty przez pozwanego i uznania powództwa w tym zakresie, co traktuje się jako wygraną powódki oraz zasądzoną w punkcie I 2) kwoty 395,50 złotych);

II. prawa materialnego, a w szczególności:

1. naruszenie przepisu art. 28 i art. 29 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844 z późn. zm.) poprzez uznanie, że to w zakresie obowiązków warsztatu pozostaje dokładne i sprawne ustalenie zakresu naprawy pojazdu, której czas trwania determinuje okres uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy obowiązek ten leży po stronie zakładu ubezpieczeń odpowiedzialnego za szkodę, a co więcej nieuwzględnienie dokonanych w toku postępowania likwidacyjnego szkody ustaleń przez Sąd I instancji, skutkujące pominięciem istotnych faktów w kontekście ustalenia istotnych okoliczności sprawy;

2. naruszenie przepisu art. 361 i 363 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, iż przyznane odszkodowanie nie musi pokrywać w całości poniesionych przez poszkodowanego, udokumentowanych i uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania.

Wskazując na powyższe zarzuty Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części tj. w części I pkt 3) i 4) (w sprawie o zapłatę kwoty 2.616,20 złotych) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dalszej kwoty

811,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych oraz w części II pkt 2) i 3) (w sprawie o zapłatę kwoty 3.797,40 złotych) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dalszej kwoty 3.739,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

Skarżąca ponadto wniosła o uzupełnienie przez Sąd II Instancji materiału dowodowego poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu:

a/ w z zakresie wniosku dowodowego powódki zawartego w pkt. 10 ust. 13 pozwu poprzez zobowiązanie w trybie art. 248 k.p.c. wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia cennika usług najmu tożsamego pojazdu zastępczego wynajmowanego na tożsamych warunkach, z jakimi mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie,

b/ ewentualnie z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadku drogowego oraz wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych na okoliczność dokonania analizy rynku lokalnego w zakresie stawek za 1 dobę wynajmu pojazdów zastępczych porównywalnych do pojazdów wynajmowanych w przedmiotowej sprawie klasy C i D, z uwzględnieniem podmiotów wskazanych przez powódkę w pkt 10 ust. 13 petitum pozwu (stosownie do wniosku powódki z pkt 10 ust. 15 petitum pozwu) (apelacja k. 184 – 197, tom II).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Za uzasadniony należało uznać jedynie zarzut błędnego ustalenia wysokości kosztów procesu w zakresie pkt I ppkt 4 zaskarżonego wyroku.

Powód w pozwie z dnia 24 listopada 2015 roku domagał się od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. zapłaty kwoty 2 616,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W pkt I wyroku z dnia 1 czerwca 2017 roku (dotyczącym żądania zapłaty kwoty 2 616,20 zł) Sąd Rejonowy w Płocku umorzył postępowanie co do należności głównej w wysokości 1 408,90 złotych i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 395,50 złotych. Zatem powód w przedmiotowym postępowaniu wygrał kwotę 1 804,40 złotych tj. 69 % dochodzonego roszczenia, a przegrał w 31 %. Ogólna suma kosztów poniesionych przez powoda wynosiła 748,00 złotych (opłata od pozwu 131,00 złotych + opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych + wynagrodzenie pełnomocnika powoda 600,00 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 1 438,28 złotych (opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych, 600,00 złotych wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, 821,28 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego). Łączne koszty procesu wyniosły 2 186,28 złotych (1 438,28 złotych + 748,00 złotych). Pozwany jako przegrywający proces powinien ponieść 69% z 2.186,28 złotych czyli 1 508,53 złotych, a poniósł kwotę 1 438,28 złotych. Wobec tego pozwany, w myśl brzmienia przepisu art. 100 k.p.c., winien zwrócić powodowi kwotę 70,25 złotych.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że w punkcie I podpunkt 4 zasądził od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 70,25 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozostałe zarzuty apelacji są bezzasadne.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego, zaś ustalenia stanu faktycznego i rozważania Sądu I instancji przyjmuje za własne.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do ustalenia wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego jaka powinna być zastosowana przy najmie takiego samochodu przez poszkodowanego M. W. (od określenia rozmiaru tej stawki zależało bowiem ustalenie wysokości odszkodowania), Sąd Rejonowy słusznie dopuścił dowód z opinii biegłego i prawidłowo – przy uwzględnieniu istoty sprawy – sformułował tezę dowodową; przedmiotem opinii biegłego było ustalenie dobowych stawek czynszu najmu, średniej stawki oraz najczęściej występującej na rynku lokalnym (...) stawki czynszu najmu w segmencie, do jakiego należy uszkodzony P. (...) nr rej. (...), z rozróżnieniem stawek stosowanych przez podmioty oferujące możliwość zapłaty w formie przelewu wierzytelności („rozliczenie bezgotówkowe”) oraz przez podmioty nie oferujące najmu rozliczanego „bezkosztowo”, przy uwzględnieniu okresu najmu trwającego 12 dni wraz z podaniem źródła pozyskania informacji o występujących na rynku stawkach, obowiązujących w II połowie 2015 roku. Sąd I instancji właściwie po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym ustalił, iż stawka jaka została ostatecznie zastosowana przez podmiot wynajmujący (na poziomie kwoty 245,00 złotych netto za dobę) była zawyżona.

Wszystkie zarzuty jakie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. podniosła w złożonym środku odwoławczym w zakresie dotyczącym miarodajności i wniosków opinii biegłego, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez niego obowiązujących stawek (cen) najmu, nie mogą odnieść zamierzonego skutku chociażby z tej przyczyny, że strona powodowa w trakcie postępowania przed Sądem I instancji ostatecznie skutecznie nie zakwestionowała tej opinii. Co prawda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. po otrzymaniu ekspertyzy biegłego, w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2017 roku, przedstawił uwagi i zarzuty do jego opinii (co spowodowało wezwanie biegłego na termin rozprawy i skutkowało przesłuchaniem biegłego w dniu 20 kwietnia 2017 roku), jednakże na wyznaczony termin rozprawy, na którym dopuszczono dowód z ustnych wyjaśnień biegłego celem usunięcia wątpliwości powoda co do treści opinii, strona powodowa nie stawiała się o wyznaczonej godzinie, a po stawieniu się na rozprawie, po przesłuchaniu biegłego, nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń co do opinii uzupełnionej wyjaśnieniami biegłego. Ponadto przed zamknięciem rozprawy (po przesłuchaniu biegłego) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. nie zgłosiła żadnych dodatkowych wniosków dowodowych. Podkreślić należy, że na wyznaczony termin rozprawy biegły sądowy został wezwany właśnie z uwagi na zastrzeżenia do pisemnej opinii, jakie złożyła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. i biegły odpowiedział na zarzuty, odnosząc się do zastrzeżeń wskazanych w piśmie procesowym strony powodowej.

Za chybiony należało uznać zarzut (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 248 k.p.c. w związku z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powódki sformułowanego w pkt 10 ust. 13 pozwu w przedmiocie zobowiązania wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług najmu tożsamego pojazdu, względnie o zankietowanie tychże podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego w niniejszej sprawie opinię – celem zbadania stawek rynkowych i ustalenia, czy zastosowana w niniejszej sprawie dobową stawka najmu mieści się w tymże przedziale. Co prawda rację ma strona skarżąca, iż Sąd I instancji formalnie nie odniósł się do tych wniosków dowodowych, jednakże – wbrew twierdzeniom apelacji – w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (co czyni chybionym zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c.) zajął w tym przedmiocie stanowisko i wyjaśnił powody, które legły u podstaw zaniechania przeprowadzenia tego rodzaju dowodów, a które to stanowisko Sąd II instancji w pełni akceptuje. Jak bowiem wskazał Sąd Rejonowy, dla ustalenia rynkowych stawek najmu pojazdów zastępczych nie było wystarczającym odwołanie się do podmiotów zajmujących się wynajmem samochodów zastępczych, wskazanych w pozwach, informacji na temat stawek za wynajem aut zastępczych. Okoliczność ta nie miała bowiem, w ocenie Sądu, znaczenia dla rozstrzygnięcia wobec dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, który przeprowadził kompleksową analizę rynku pod kątem stosowanych stawek czynszu najmu samochodów zastępczych.

Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Składu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSNC z 2012 roku, Nr 3, poz. 28, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku, III CZP 76/13, OSNC z 2014 roku, Nr 9, poz. 85) przy czym - mając na względzie obowiązek poszkodowanego minimalizowania rozmiarów szkody - dla określenia celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków związanych z najmem samochodu zastępczego należy brać pod uwagę stawki najmu występujące na rynku lokalnym. Wbrew twierdzeniom apelacji, trudno przyjąć za realizację obowiązku poszkodowanego zmniejszania granic uszczerbku przypadków, w którym korzysta on z pojazdu zastępczego oferowanego przez podmiot stosujący stawki wynajmu odbiegające od cen rynkowych. Rzecz jasna poszkodowany ma prawo wyboru podmiotu, z którym zawrze umowę najmu pojazdu zastępczego, jednakże jeżeli okaże się - tak jak w niniejszej sprawie - iż stosowane przez wynajmującego stawki znacząco odbiegają od wartości rynkowych, tenże poszkodowany naraża się na zarzut przekroczenia rozmiarów wydatków z tego tytułu jako celowych i ekonomicznie uzasadnionych, a tym samym nie objętych, w zakresie tego przekroczenia, odpowiedzialnością ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia komunikacyjnego.

Jak słusznie dostrzegł Sąd I instancji podstawowym prawem ekonomicznie regulującym działalność mechanizmu rynkowego, który kształtuje poziom cen (w tym także stawek najmu pojazdów zastępczych) jest zasada popytu i podaży. Prawo to doznaje znacznych ograniczeń w sytuacji, kiedy dla jednego z podmiotów uczestniczących w stosunku prawnym najmu pojazdu zastępczego - dla poszkodowanego - kwestia wysokości dobowej stawki najmu pozostaje zupełnie obojętna, gdyż i tak finalnie jej nie uiszcza, przerzucając ten ciężar na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia komunikacyjnego. Tak więc w sytuacji, w której odszkodowanie obejmujące kwotę wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego ostatecznie wypłaca podmiot nie będący stroną umownego stosunku najmu takiego samochodu, określenie wysokości stawki najmu (a tym samym rozmiaru odszkodowania) w powiązaniu z jej poziomem rynkowym nabiera istotnego znaczenia. Tym samym wskazane wyżej względy czynią zasadnym odwołanie się w tym zakresie do obiektywnego (bo rzeczywiście kształtowanego przez mechanizmy rynkowe) poziomu stawek najmu pojazdów zastępczych obowiązujących na lokalnym rynku osób poszkodowanych, co przecież stanowiło przedmiot opinii biegłego. Z tych przyczyn nie można zgodzić się z zarzutami apelacji jakoby, w okolicznościach niniejszej sprawy, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było zbędne skoro istniała możliwość ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się u osób trzecich.

Ubocznie podnieść należy, iż powoływany przez stronę skarżącą wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 1964 roku, w sprawie sygn. akt I PR 351/62, OSNC z 1965 roku, Nr 5, poz. 78 dotyczył odmiennego stanu faktycznego aniżeli występujący w przedmiotowym postępowaniu - w tamtej sprawie chodziło bowiem o dokumenty znajdujące się w posiadaniu osoby trzeciej a dotyczące, stanowiącego przedmiot postępowania, rozliczenia stron w związku z wykonywanymi przez powoda robotami budowlanymi a opinia biegłego miała za swój przedmiot dokonanie właśnie takich rozliczeń, zaś w niniejszej sprawie chodzi o weryfikację, z punktu widzenia zgodności z poziomem cen rynkowych, przyjętych w umowach z poszkodowanymi (nie będącymi płatnikami czynszu najmu) stawek czynszu najmu pojazdu zastępczego. Odwoływanie się w tym zakresie do stawek stosowanych przez ściśle określone i wskazane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. podmioty, w sytuacji kiedy biegły także ustalał rynkowe stawki najmu pojazdu zastępczego - również ze wskazanych wyżej względów - nie było więc uzasadnione. Zaniechanie przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez skarżącego, pozostawało bez wpływu na treść rozstrzygnięcia co czyni chybionym zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 248 k.p.c. a także art. 245 k.p.c. W tym zakresie istotne jest również i to, że strona powodowa, po otrzymaniu odpisu postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, nie wniosła żadnych zastrzeżeń co do tezy dowodowej, która została sformułowana dla biegłego, w szczególności nie podniosła, że teza ta nie uwzględnia w pełni jej wniosków. A następnie, po złożeniu przez biegłego ustnych wyjaśnień w zakresie sporządzonej przez niego opinii, skarżąca nie wniosła o opinię uzupełniającą czy też o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego.

Nie zasługują na uwzględnienie także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego art. 28 i art. 29 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844 z późn. zm.) poprzez uznanie, że to w zakresie obowiązków warsztatu pozostaje dokładne i sprawne ustalenie zakresu naprawy pojazdu, której czas trwania determinuje okres uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Stosownie do treści art. 28 powyżej wskazanej ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń dokonanych w przeprowadzonym przez siebie postępowaniu, o którym mowa w art. 29, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu. Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy po otrzymaniu zawiadomienia o wystąpieniu zdarzenia losowego objętego ochroną ubezpieczeniową, w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia, zakład ubezpieczeń informuje o tym ubezpieczającego lub ubezpieczonego, jeżeli nie są oni osobami występującymi z tym zawiadomieniem, oraz podejmuje postępowanie dotyczące ustalenia stanu faktycznego zdarzenia losowego, zasadności zgłoszonych roszczeń i wysokości świadczenia, a także informuje osobę występującą z roszczeniem, na piśmie lub w inny sposób, na który osoba ta wyraziła zgodę, jakie dokumenty są potrzebne do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości świadczenia, jeżeli jest to niezbędne do dalszego prowadzenia postępowania. Wobec powyższego Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć ani art. 28 ani art. 29 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Nie ma racji skarżący, gdy czyni Sądowi I instancji zarzut naruszenia art. 361 k.c. i art. 363 k.c. poprzez błędną ich wykładnię i uznanie, iż przyznane odszkodowanie nie musi pokrywać w całości poniesionych przez poszkodowanych, udokumentowanych i uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Wprawdzie Sąd I instancji nie uwzględnił żądań powoda w całości, jednakże nie nastąpiło to z uchybieniem przepisów regulujących rozmiar obowiązku odszkodowawczego przy przyjęciu adekwatnego związku przyczynowego. Sąd Rejonowy w sposób jasny, rzeczowy i logiczny wyjaśnił w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia przyczyny, dla których żądanie pozwu nie zostało uwzględnione w całości, a także wskazał powody, które legły u podstaw ustalenia kwoty odszkodowania odpowiadającej regułom statuowanym przez przepisy prawa materialnego, których naruszenie zarzucała apelacja. W każdym bowiem przypadku ocena czy określone koszty – poniesione przez poszkodowanego – mieszczą się w ramach szkody i adekwatnego związku przyczynowego powinna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, po ustaleniu, czy poniesienie takiego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W przedmiotowej sprawie jedynie wynajem pojazdu za dobową stawkę najmu, odpowiadającą w swej wysokości górnej granicy stawek obowiązujących na terenie P., daje gwarancję naprawienia szkody bez przekroczenia jej rozmiarów.

Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo zasądził odszkodowanie odpowiadające kosztom uwzględniającym wskazaną przez biegłego stawkę najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów, sformułowanych przez apelującego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Jarosław Pawlak Iwona Godlewska Dariusz Stępiński